

CULTURA

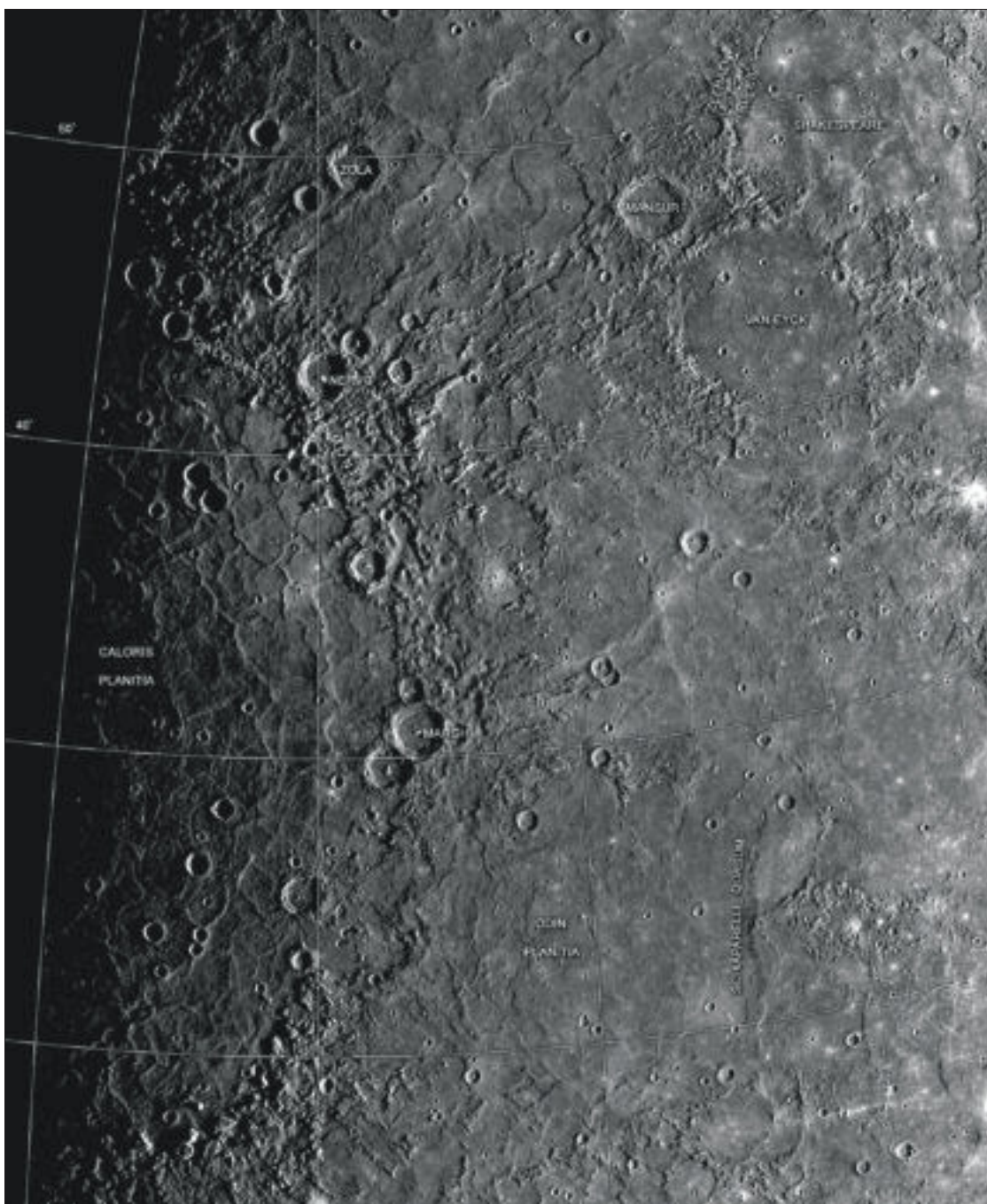
Un llibre recupera la memòria sentimental del Cabanyal

PÀGINA 2

MÚSICA

Feliu Ventura: cançons essencials

PÀGINA 3

Principal accident de Mercuri, la Plana de Caloris, al voltant de la qual hi ha el cràter March. Imatge obtinguda a partir de fotografies de la nau Mariner 10 fetes els anys 1974 i 1975.

La fama d'Ausiàs March arriba a Mercuri

Un científic de la NASA batejà un cràter amb el nom del poeta clàssic valencià

XAVIER ALIAGA València

En la mitologia grega Hermes era la divinitat protectora, entre unes altres, dels comerciants i els viatgers, però també dels oradors, els literats i els poetes. I el seu correlat en la mitologia romana, el déu Mercuri, que heretà una part d'aquestes atribucions, dona nom a un dels planetes del nostre sistema solar, el més proper al Sol i, lògicament, un dels més inhòspits. Malgrat la llunyania de Mercuri a la Terra, la sonda Mariner 10 aportà entre el 1974 i

el 1975 dades i imatges valuoses perquè els investigadors milloraren el coneixement del planeta i dels seus abundosos accidents geogràfics, fruit de l'exposició continuada al bombardeig de residus del sistema solar. Seguint les pautes de la International Astronomical Union (IAU), l'organisme que ha d'aprovar finalment les propostes nominals, molts d'aquells accidents, especialment els cràters, foren batejats a Mercuri amb noms d'escriptors, músics i artistes plàstics, com ara Dalí, Picasso, Cervantes

o Rembrandt, entre una nòmina ben complida de grans creadors. Comptat i debatut, molt on escollir. Per això no semblava senzill que aquests científics tingueren present, a l'hora de fer el repartiment onomàstic, una minoritària llengua europea com el català, tot i la rica i prolifera tradició literària que ha generat al llarg dels segles. Un destacat científic nord-americà, el doctor David Morrison, desafia aquesta lògica il·lògica i batejà el 1979 un dels principals cràters de Mercuri amb el nom del poeta de Gandia,

Ausiàs March, un fet que havia passat desapercbut en el nostre àmbit lingüístic fins fa ben poc.

La troballa tingué lloc cap al mes de l'abril passat. El català Carles Duarte, editor de Barcino i president de la Fundació Lluís Carulla, dedicada a promoure la llengua i la cultura, començà la tasca de documentació per a una conferència sobre els noms de la Lluna i la seua etimologia. "La xerrada també hi tractava de la cartografia lunar i, llavors, estudiant els topònims dels cràters, vaig decidir mirar-me a fons uns altres planetes i els criteris per donar nom als accidents geogràfics", relata Duarte. "D'aquesta manera em vaig trobar amb l'agradable sorpresa del cràter

"Es tracta d'un cràter important i envoltat de grans escriptors"

Ausiàs March. Es tractava, a més, d'un cràter important i envoltat de grans escriptors", afegí. "Va ser una alegria enorme, perquè March és un poeta que m'estimo moltíssim i amb el qual tinc una relació estreta com a editor", assegura en al·lusió a la recent edició en Barcino d'un volum de poemes seleccionat per Josep Pierra.

De seguida, Duarte posa el fet en coneixement d'Enric Marco, astrònom del departament d'Astronomia i Astrofísica de la Universitat de València especialitzat en la divulgació científica i artífex d'un dels blocs científics més importants i reconeguts del País Valencià, *Pols d'estels*. "Jo no tenia ni idea d'això, em vaig quedar absolutament al·lucinat", confessa Marco, que va començar la recerca per a tractar d'aclarir com havia acabat Ausiàs March donant nom a un accident geogràfic planetari. En Internet, en les dades al públic que ofereix la NASA, únicament es fa referència a un "Spanish (catalan) poet" i es remet com a fons documental a la *Nova Enciclopèdia Britànica*, però no s'aclearix l'autoria d'aquell nom. "Vaig començar a preguntar a gent d'ací i de Catalunya partint de la hipòtesi que haguera estat algun català que haguera treballat per a la NASA. Però Joan Oró, membre de la IAU, em va aclarir que, si haguera estat així, el més segur és que aquella persona ho haguera difós llavors", argumenta.

PASSA A LES PÀGINES 2 I 3

PUNT DE MIRA

El violí i el mal

Joan F. Mira

El Mal, així amb majúscula, és només una abstracció conceptual, sobre la qual el pensament occidental ha produït especulacions infinites, redundants i que mai no han conduït enlloc. Del mal en la seua forma humana, el mal real i efectiu, és a dir de la maldat, en parla el meu amic Jaume Ca-

bré en la seua darrera novel·la, *Jo confesso*, que són prop de mil pàgines d'una confessió històrica i memorable. Són set segles de maldat al voltant d'un violí singular, començant amb les llavors dels arbres de la fusta amb què està fet i acabant amb el protagonista i últim propietari, passant per Cremona, París, Anvers i Auschwitz. Tot això podria ser només matèria dura, prolíxa, i poc apta per a una novel·la, però en les mans de Cabré, afortunadament, la literatura pot més que cap teoria possible sobre el mal i la seua encarnació en el temps. Una teoria, una "història del mal" que el protagonista sembla que va escriure, però que no co-

neixerem mai, perquè el mal efectiu i realment històric, aplicat, apareix en la confessió escrita en l'altra cara dels mateixos fulls: un símbol perfecte, més que una al·legoria. La fusta del violí és innocent, l'instrument extraordinari també, la música que se'n pot extraure és simplement sublim, potser divina, i tanmateix el violí esdevé, des del seu naixement o des de molt abans, el vehicle de tota mena de maldats, de tota espècie de pecats, de botxins i de víctimes. Qui sap si el violí mateix, que podria ser un emblema del Bé (aquest amb majúscula certa: la bellesa suprema del so), estava des de l'inici destinat a ser la causa de tanta

maldat humana. La gran veritat és que el Mal és abstracte, però la maldat existeix: no és genètica, ni "producte social" excusable, ni malaltia. És acceptar el plaer fosc de causar un mal. És saber que hom fa mal, i fer-ho: la voluntat de fer mal. I hi ha també formes més toves de maldat, entre les quals la petita o gran maldat d'aquells polítics, governants o no, que saben que allò que fan, promouen o consenten, és immoral, és injust, propaga la mentida, destrossa el patrimoni o el paisatge, destrueix una llengua, atia l'odi. Sabent que fan un mal, el fan: un mal públic i extens, sense cap violí que l'acompanye.

L'enigma de David Morrison

El científic volia que els escriptors catalans i castellans hi estiguessen representats

VE DE LA PÀGINA 1

Enric Marco ens rep en el seu despatx del campus de Burjassot. Allí, en un lloc visible, trobem curiosament un retrat del poeta amb el cèlebre lema "Jo sóc aquell que em dic Ausiàs March". Un motiu entre decoratiu i simbòlic que ja estava allí abans del descobriment del cràter, ens assegura. Un indicador de les inquietuds literàries d'aquest científic saforenc i la causa que explica el seu interès per estirar el fil i arribar fins al final. Després d'aquelles primeres indagacions infructuoses, el pas següent que va fer Marco fou "anar a les fonts", al Servei Geològic dels Estats Units, on contactà amb la científica encarregada de les consultes, Jennifer S. Blue. En una primera resposta, l'11 d'abril, Blue assegura que no té cap informació més enllà de la data d'aprovació de la denominació per part de la IAU, però es compromet a fer alguna consulta addicional. No és una resposta de compromís: el mateix dia Blue aporta el nom de la persona que "creu" ("believes"), no ho assegura, haver suggerit el nom, el doctor David Morrison. I aporta també una enigmàtica citació entre cometes que la científica atribueix a Morrison: "I wanted to make sure that Catalan as well as Castilian writers were represented among the craters of Mercury".

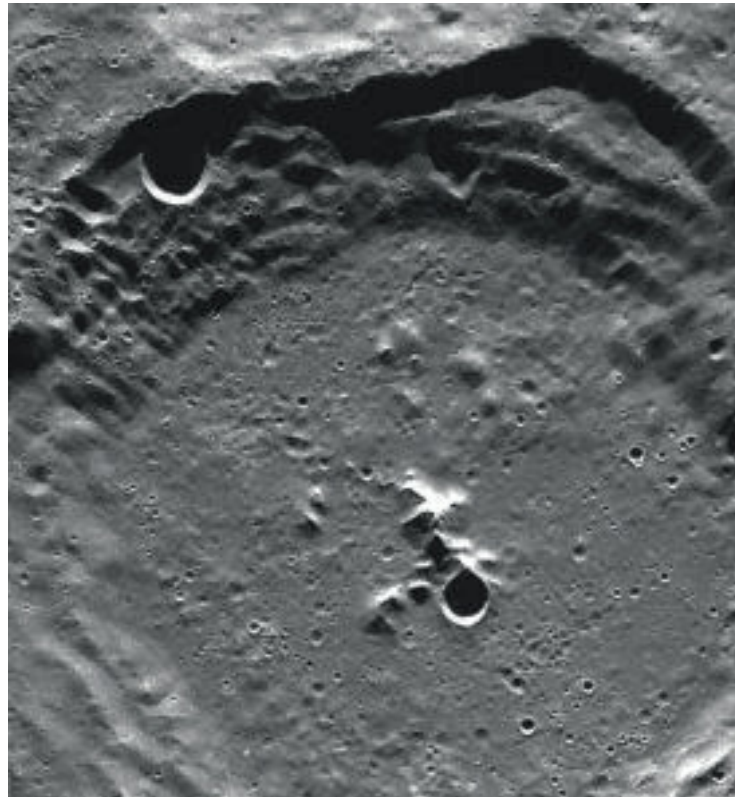
Lluny d'apaivagar els dubtes de Marco, aquesta vaga explicació els multiplica. Per qui

na raó un científic dels Estats Units, a la fi dels anys 70 del segle passat, volia que no sols la literatura en castellà, sinó també en català, estiguera representada entre els noms de Mercuri? L'astrònom valencià envià a Morrison un missatge en què li agraija la deferència i li demanava que li contara quines havien estat les seues motivacions. Marco, a més, li fa constar la

Morrison, ara jubilat, va dirigir el Centre Carl Sagan

Qui li va parlar de March? Fou una atzarosa elecció d'enciclopèdia?

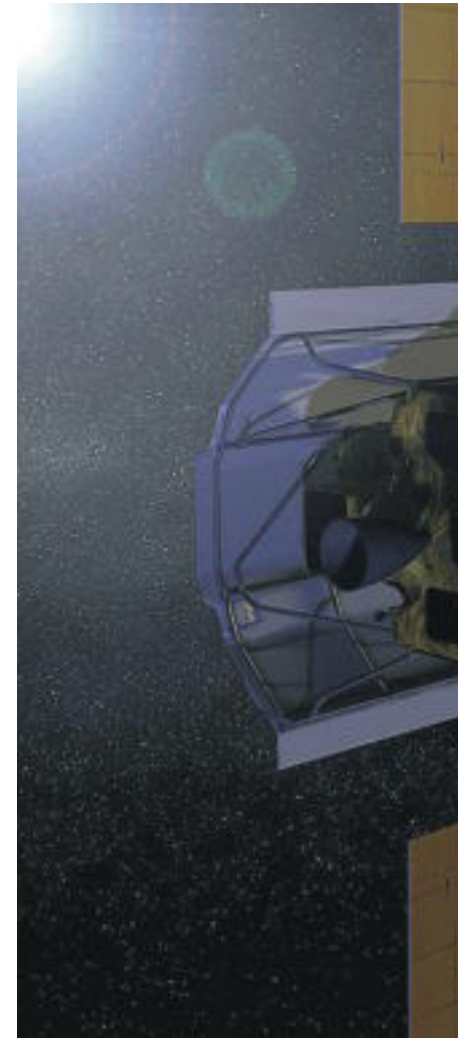
importància que té aquest fet per a una cultura minoritària i, especialment, per a la seua comunitat filològica. Fins i tot li parla de l'interès d'aquest diari en la història. L'emotiva missiva de Marco no obté el resultat volgut: el prestigiós científic, nascut l'any 1940 i format a la Universitat de Harvard, no contesta. D'aquesta manera, és difícil conèixer les seues autèntiques motivacions. Però, a través del perfil del personatge, s'hi pot fer

alguna conjectura. Morrison, actualment jubilat, va dirigir el Centre Carl Sagan per a la recerca de vida intel·ligent a l'univers, un organisme pertanyent al cèlebre SETI, l'institut científic que es va fer enormement conegut gràcies a la pel·lícula *Contact* (1997), dirigida per Robert Zemeckis i protagonitzada per Jodie Foster. El mateix Sagan, autor del llibre que va inspirar el film, va ser el supervisor de la tesi doctoral de Morrison. Qüestions més o

menys anecdòtiques a banda, el seu nom està associat a nombrosos i importants programes de la NASA, com ara el cas del Mariner, el Voyager i el Galileo, i té diferents premis i reconeixements.

Marco apunta, després de les seues indagacions, que Morrison que va ser un gran viatger i fotògraf i que, probablement, en tant que científic, un bon observador. I creu que la seua sensibilitat literària està més que prova-

da: idea seua va ser també el fet de reservar el nom d'un cràter a sor Juana Inés de la Cruz (1651-1695), escriptora mexicana i una de les figures rellevants de les lletres hispanoamericanes del segle XVII. La proximitat dels Estats Units a Mèxic explicaria aquesta elecció. Amb tot, qui va parlar a Morrison de March? Fou una atzarosa elecció d'enciclopèdia? Tingué notícies del poeta en algun dels seus viatges, en una llibreria de Barcelona o

“Hi ha al Cabanyal una casa que fa cantoneta”

Un llibre il·lustrat recupera la memòria sentimental del barri marítim de València

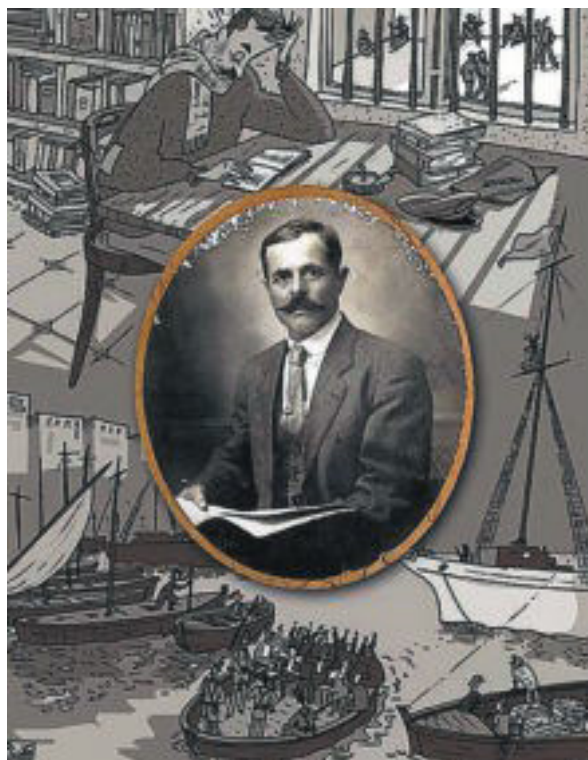
CARLES GÁMEZ
València

Hi ha noms i paisatges que han format l'agenda sentimental dels habitants de la ciutat de València. Barrachina, temple del primer *fast food* o menjar ràpid autòcton que escampava aromes olioses de blanc i negre pel centre de la ciutat. El balneari de les Arenes, escenari de les primeres trobades amoroses i desitjos sexuals sota el Meyba o el primer biquini. O aquella pista de bitlles Erajoma on feien les seues armes els pioners del rock and roll local. El barri del Cabanyal forma part d'aquest paisatge vascular de la ciutat i els seus habitants. Destí imprescindible quan s'obria el temps de les fulles altes de l'estiu, que diria el poeta, i que s'esperava com a recompensa després d'un llarg camí a través d'una avinguda de promeses vora el mar.

Aquella memòria sentimental del Cabanyal s'ha transformat ara també en memòria il·lustrada gràcies a una sèrie de dibuixants i d'artistes gràfics que han posat cara, formes i co-

IL·lustracions de Lina Vila, esquerra, i Sento Llobell per al llibre *Benvinguts al Cabanyal*.

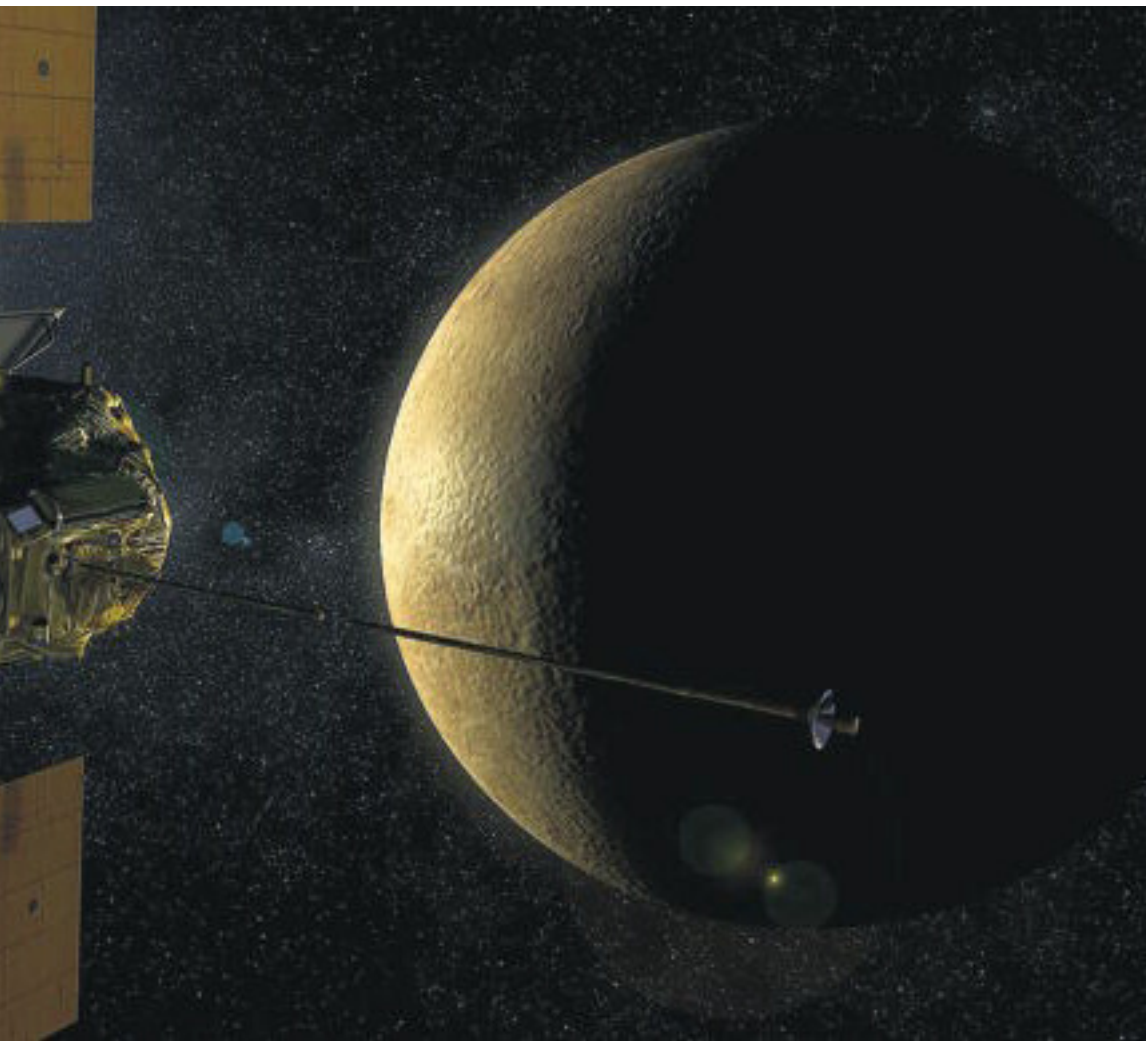
lors a un continu d'històries relacionades amb el barri. El motor d'aquest projecte, *Benvinguts al Cabanyal*, ha estat l'editorial Media Vaca, una de les iniciatives

d'edició que des de fa anys s'entesten a transformar el llibre en objecte de seducció gràfica. Els responsables, Begoña Lobo i Vicente Ferrer, han apostat aques-

ta vegada per un llibre "militant" i compromés amb la defensa d'un territori en perill de desaparició. "Vam pensar que la millor manera de contribuir a

animar els veïns que s'oposen a la destrucció de les seues cases i defensen la rehabilitació del Cabanyal era impulsant la publicació d'aquest llibre d'autoria col·lectiva".

A partir d'aquesta voluntat de recuperació de la memòria, *Benvinguts al Cabanyal* recull un conjunt d'històries arrelades al paisatge urbà i als veïns del barri mariner. Històries tretes de les mateixes vivències o records dels habitants o que ja formen part de la mitologia urbana o sentimental del Cabanyal. Aquestes històries han acabat projectades en estils i tècniques d'allò més diversos, un dels atractius de qualsevol llibre col·lectiu, per un total de 35 artistes, en què es pot veure la plana major del dibuix valencià, des de noms clàssics com ara Miguel Calatayud, Sento Llobell, Micharmut, el Persa, Ajubel, fins a creadors visuals que han fet el seu aprenentatge gràfic des de les pàgines del còmic, l'humor o el grafit, Escif, Mik Baro, Lalo Kubala, Martín López Lam, projectes com Milimbo, il·lustradors com Sergio Membriilas o Carlos Maiques. Propostes que van des del to més humorístic d'una Lina Vila i aquella guàrdia de la moral que persegueix els banyistes indecorosos durant els anys de la postguerra fins a les més poètiques i enyoradisses, com les de Marta Pina.

A l'esquerra, imatge del cràter March. A la dreta, simulació del satèl·lit Messenger en òrbita al voltant de Mercuri. / NASA / JOHNS HOPKINS UNIVERSITY APPLIED PHYSICS LABORATORY / CARNEGIE INSTITUTION OF WASHINGTON

València on furonejava? La resposta resta pendent. Duarte opta per la teoria més optimista: "Aquesta elecció fa que prenguem consciència de la importància que tenen figures com Ausiàs March fora dels nostres límits geogràfics". Marco, però, sosté que el fet d'haver es-

collit personatges com sor Juana Inés de la Cruz o Ausiàs March no són fets casuals i denoten una sensibilitat especial del científic.

Aquesta és, de moment, la història del bateig i el seu descobriment per a la nostra comunitat lingüística i científica. Però

la gènesi de l'accident geogràfic Ausiàs March es remunta molt més enllà en el temps. Fa uns 3 900 milions d'anys, tots els planetes del nostre sistema solar experimentaren el que els científics anomenen "el gran bombardeig", la caiguda sobre els astres de quantitats inimaginables de residus rocosos. En major o menor grau, tots els planetes van estar exposats al bombardeig, però en el cas de la Terra, el moviment de les plaques

tectòniques, la vegetació, l'erosió i el fet d'haver pogut retenir l'atmosfera, van esmor-teixir o dissimular els efectes. A Mercuri, per contra, les petjades del bombardeig, com es pot observar en les imatges que acompanyen aquest text, són evidents i han pogut ser examinades pels científics gràcies a les imatges enviades per la Mariner 10 entre el 1974 i el 1975. Així i tot, les millors fotografies detallades del cràter Ausiàs March i el seu entorn són ben recents, fruit de l'arribada de la sonda Messenger, fa un any aproximadament. Gràcies a aquesta sonda es pot observar que dins de l'Ausiàs March hi ha un altre cràter més menut i

Les millors fotos del cràter Ausiàs March són ben recents, fruit de la sonda Messenger

Hi ha accidents geogràfics de Mercuri dedicats a Zola o Shakespeare

les petjades de nombrosos petits impactes. Dit això, per al públic no familiaritzat amb l'astronomia, potser el que més crida l'atenció siga que, a poca distància en el mapa del cràter Ausiàs March, hi ha els accidents geogràfics dedicats a monstres de la literatura universal, com ara Émile Zola o William Shakespeare. Els compatriotes del poeta de Gandia hauríem de congratular-nos-hi: no sempre es fa justícia.

Feliu Ventura: cançons essencials

Nou disc del cantautor de Xàtiva després de més de cinc anys de silenci

JOSEP VICENT FRECHINA
València

FELIU VENTURA
(Música i lletra)
Propaganda pel Fet!
2011

Sobtava la seua absència en una escena musical eufòrica de creativitat, feliçment instal·lada en un venturós i perllongat estat d'excepció que començà a gestar-se, justament, empès pel seu treball pioner i el dels pocs que l'acompanyaven en l'erm de la fi de segle. I sobtava més encara perquè aquesta absència arribava de manera inesperada en el cim de la seua trajectòria, després d'haver demostrat amb el magnífic *Alfabet de futur* (Propaganda pel fet!, 2006) que la gira i el disc conjunt amb Lluís Llach no

eren flor d'un dia, sinó el fruit de la constància en el conreu de la seua singular sensibilitat.

Està més que justificada, doncs, l'expectació que ha suscitat el seu retorn davall els focus amb un treball que ha anunciat com un disc de síntesi: "Serà un disc d'essència, de concreció. La cançó tal com l'entenc, sense artificis ni embolcalls interfe-rents. Des de l'activisme musical i el compromís poètic". I, en efecte, *Música i lletra*, començant per la mateixa eloqüència del títol i el minimalisme gràfic amb què ens rep la portada d'Antoni Miró, té una mica de despullament, de renúncia a tot allò accessori que poguera distraure'ns de copsar la substància íntima de cada cançó.

Aquest capteniment, però, no és traduït en un disc eixut i frugal. Ventura confia de nou els arranjaments, la direcció

El cantautor Feliu Ventura. / TEJEDERAS

musical i la producció a Borja Penalba, que materialitza en les partitures de l'acompanyament l'essencialisme perseguit per l'autor i dota cadascuna de les intervencions instrumentals d'una qualitat orgànica, estructural, amb la qual sembla convertir-se en imprescindible. Ben confiat amb la coherència que Penalba donarà a la seua matèria primera, Ventura assaja diferents registres de cançó, excel·leix novament en la manipulació poètica del llen-

guatge —molt més que quan hi renuncia, com en la tornada d'"Els guants de la metàfora", d'un naif desconcertant—, i repassa amb la punteta dels dits la perifèria del triangle de referents que formen els noms de Raimon, Ovidi Montllor i Lluís Llach. El primer s'endevina entre línies —un èmfasi particular en aquell vers, un matís minuciós en aquell altre...—; el segon hi compareix en nom i esperit —"El nus de la corbata", encreuament del conegut conte d'Andersen sobre el

vestit de l'emperador amb la imatgeria del *cas Gürtel*, en podria ser una versió apòcrifa—; i al tercer va implícitament dedicada una de les cançons més belles del treball, "Cor polissó". Però més enllà d'aquestes invocacions venerables, Ventura aconsegueix imposar-hi el seu fecund instint melòdic, el seu talent expressiu, la tossuda puresa del seu ésser civil i una veu que ací se'ns revela, definitivament, amb una transparència irresistible.

A LA LLETRA

Vota Nick

Albert Garcia i
Hernàndez

Diuen de *nick* (*nickname*) que és l'abreviatura utilitzada en Internet, de l'Àlies, nom de fantasia emprat per una persona. Tal com estan les coses i les "alternatives", potser votar un Àlies no deu ser més descabellat que triar un nom conegut.

Però llegit en veu alta sona a Botànic. Demà, dia 30, la plataforma Salvem el Botànic convoca una festa per a celebrar el triomf de la raó sobre la barbàrie. Un triomf tant insòlit i poc habitual que cal remarcarlo. Setze anys lluitant contra el monstre urbanístic que hem patit (i continuarem patint tan bon punt acaben d'ajustar beneficis i plantilles, un altre dels noms reals de la famosa crisi) durant l'època més nefasta del formigó.

Cal insistir: urbanisme salvatge, especuladors, Ajuntament i Església; i, enfront, un grapat de perseverants que van mobilitzar la ciutadania valenciana. Un precedent de la resta de moviments "salvem" que ha donat ànims a la maltractada i desencantada consciència dels habitants del nostre poble. Hauríem de retrocedir un bon temps per a trobar-ne exemples: reivindicacions de barris, plataformes creades quan començava a construir-se la central nuclear de Cofrents; fins i tot i molt més enllà, el tímid intent d'aturar la construcció del túnel entre les Grans Vies, sota les vies dels trens, que va suposar una tala d'arbres i el desvetllament de les primeres veus veïnals.

I quin és el balanç de tot plegat? Per què cal mantenir la tossudes administrativa i, no ho oblidem mai, privada dels Antoni Mestre, Lladró i Onofre de Miguel? Qui paga el cost de tot aquest desgavell que ha durat setze anys?

Si la política municipal no ha canviat, els advocats de l'Ajuntament tenen l'ordre de recórrer qualsevol sentència perduda. Ho dic per experiència: vaig guanyar tres sentències d'acomodament, catorze de salaris i una d'incompatibilitat en un curt període d'uns tres anys. En cap moment ni cap magistratura va dir prou a aquesta reincidència administrativa. No tenien raó, però tenien advocats i temps. Si això ho feien amb un modestíssim treballador municipal, què no havien de fer quan es tractava de defensar Mestre, Lladró o De Miguel? Què tenien a perdre? Diners públics. Diners de tots. És aquest el concepte d'austeritat de qui ens governa?

Deixem-ho córrer. El que cal ara és celebrar la victòria, gaudir d'un jardí botànic no violat i retrobar-nos tots en la festa. Mirar-nos a la cara. Brindar per la dignitat d'una lluita que hem guanyat, malgrat totes les adversitats i entrebancs.

Cabanyal, la Punta, Velluters, Russafa, Cofrents i un llarguíssim etcètera: la llotja continua... i podem vèncer. Vota *nick* o Botànic.

CARTES DE PROP

Un gran contemporani

Enric Sòria

Dimarts passat va fer 50 anys de la mort del polifacètic escriptor Josep Maria de Sagarra. L'efemèride ha servit perquè se'ns informe de l'aparició del vintè volum de l'obra completa, a càrrec d'aquest competentíssim curador que és Josep Garolera, i perquè els diaris de Barcelona més atents a la cosa literària aparegueren aquell dia plens d'articles encomiàstics i, alhora, de lamentacions perquè l'obra d'aquest escriptor descomunal no és tan apreciada com sens dubte mereix. Així, un llarg article de David Castillo, a l'*Avui*, és en bona part una compungida variació sobre tan penós tema. El breu i fastuosament divertit (com ho era la literatura de Sagarra) apunt que li dedica Sebastià Alzamora en les planes de l'*Ara* n'és un altre exemple.

I bé, pot pensar el pacient lector, ja hi tornem a ser. Cada cert temps, els crítics de la nostra literatura redescobreixen un autor imprescindible i se'n fan creus, amb grans escarafalls, perquè, a aquest geni, els editors no l'editen, els lectors no el llegeixen, i, en resum, no se'n canta ni gall ni gallina. Podem posar-hi Maragall, o Ribba, o Espriu, o la Rodoreda, o Joan Sales, o Villalonga, o Estellés, o el mateix Fuster (que, a Catalunya, va passant a ser un insigne desconegut), o, en fi, qui vostés vulguen. Sempre hi ha un expert que demostra amb proves irrefutables que l'autor en qüestió pateix un oblit vergonyós, o que l'escàs interès que desperta queda molt per davall del seu valor. Sembla un esport nacional: oblidar per a redescobrir, redescobrir per a oblidar, com un bolero.

El primer que un pot pensar de tot això és que és una manera de passar el temps com una altra, que serveix per a anar omplint paper amb aires reividincatius, que sempre queden bé, o bé que els devots

d'un autor són tan fanàtics com els forofos d'un equip de futbol, i mai en tenen prou. Els avatars de la cultura de la queixa són inexhauribles. Però també podria ser que aquesta proliferació de laments crítics encertara a assenyalar una realitat de fons més ingrata, que podríem resumir així: la nostra societat, a hores d'ara, no sap com digerir la seua pròpia tradició literària; li ve massa gran (massa egrègiament gran), i la desaprofita. No és una hipòtesi que puguem desdenyar massa de pressa.

Ara, només puc deixar apuntat aquest tema de fons. El senyor Sagarra en podria ser una bona il·lustració, precisament perquè era un gran escriptor, i a més un de prolífic, i molt divertit, que va disfrutar d'una enorme popularitat en el seu temps. Què se n'ha fet, de tot això? En primer lloc, cal dir que, entre els escriptors amb dos dits de cervell (i algun n'hi ha), que Sagarra és un gran escriptor no es posa en dubte. És l'èxit el que s'ha evaporat. També convé matisar que aquest mateix èxit ja li va provocar problemes, a Sagarra, en vida. La celebritat és una de les coses que els col·legues no solen perdonar, i, els crítics, menys. De l'enveja al menyspreu hi ha un pas molt curt, i la literatura de Sagarra va haver de pagar molt més del compte aquesta factura.

El seu mateix autor també ho va posar fàcil. Aristòcrata,

bon vivand, enginyós, àcid, Sagarra es permetia dir el que volia com volia, amb un humor prou punxegós. Cap al final de l'article d'Alzamora adés al·ludit hi ha una succinta mostra de perles enverina-

bé coïen. Després de la guerra civil, Sagarra accentuà aquesta faceta populista i un punt desguittarrada de la seua obra per a guanyar-se la vida. Els seus enemics foren cruels amb aquestes debilitats últimes i, per contra, van oblidar-ne les felicitats, que són moltes més.

Que el gremi siga injust amb els escriptors famosos i mordaços, francament, és comprensible. Que ho siguen els lectors, això s'entén molt menys. Com tots els escriptors prolífics, Sagarra va escriure molts papers que podem oblidar perfectament, però almenys ell en té un grapat d'inoblidables. Les seues millors peces teatrals tenen una marquetaria impecable i els seus millors poemes enlluernen. Els articles de Sagarra són un model, encara avui, de columna literària fresca i àgil. A més, hi ha les *Memòries*, d'una vitalitat sorprenent, i sobretot *Vida privada*, que és una de les novel·les més superbes que s'han escrit mai en la nostra llengua. En el seu

temps, *Vida privada* va ser sobretot un gros escàndol; ara és gran literatura, i ha conservat intacta tota la força, l'audàcia i l'esplendor. Si només haguera escrit *Vida privada*, aquest ja seria un gran escriptor del segle XX. A més, hi ha la immensa propina de tot l'altre. Podem disfrutar molt llegint Josep M. de Sagarra, tant o més que els seus contemporanis. Però això, és evident, ja corre a càrrec nostre.

L'escriptor Josep Maria de Sagarra.

La nostra societat, a hores d'ara, no sap com digerir la seua pròpia tradició literària

des d'aquesta classe. Si el consulten, no es perden la deliciosa procacitat que Sagarra etzibà al taciturn de Foix. Són coses que fan riure, però tam-

Recomanem...

ASSAIG
per ADOLF BELTRAN

MILLORINGLIX
Carles Roca-Font i Salvador Macip
Edicions Bromera
Alzira, 2011. 162 pàgines.

Amb el subtítol "Nanol·lçons d'anglès per a supervivents", aquest llibre curiós és una espècie de recull, o de mostrari, de situacions i d'errades que el personal comet en tractar d'expressar-se en anglès. Els autors, que tenen blocs en Internet ben interessants, han col·leccionat prou anècdotes per a elaborar aquest compendi de trucs, recomanacions i advertències que si, d'una banda, ajuden a millorar la comunicació, de l'altra, permeten superar la por de fer el ridícul.

POESIA
per A. B.

UNA TRIA
Ausias March (versió de Josep Piera). Editorial Barcino. Barcelona, 2011.
101 pàgines.

Actualitzar la llengua antiga per a facilitar-ne l'accés i la comprensió és l'objectiu de les versions d'Ausias March que ha fet Josep Piera en aquesta breu però substancial antologia. Respectar "el to i el ritme sentenciosos dels seus contundents decasíl·labs" ha estat un objectiu central de Piera, com explica en el pròleg del volum, en el moment de traslladar "la fondària conflictiva, realista i apassionada de la seua poesia". Un treball de poeta sobre un altre poeta de resultats enlluernadors.

ASSAIG
per A. B.

ART I SOCIETAT A LA VALÈNCIA MEDIEVAL
Juan V. García Marsilla
Editorial Afers. Catarroja, 2011. 346 pàgines

L'art gòtic valencià, identificat amb el segle d'or de la cultura valenciana, s'ha estudiat des del punt de vista del seu significat, les influències i les autoritats. L'autor d'aquest volum, que ja ha aplicat la seua capacitat investigadora al període de la baixa edat mitjana, centra la seua observació sobre les condicions de producció, i econòmiques i socials, d'aquell art que la historiografia ha envoltat d'esplendor i opulència. El mite medieval baixa a terra.

ESPURNES

Pelegrins

Martí Domínguez

A l'aeroport de Santiago de Compostel·la l'enrenou és ensordidor. S'ha quedat molt menut per a l'allau diària de pelegrins, i la sala allargada de les portes d'embarcament és curulla de gent, especialment de persones atrafegades amb una motxilla grossa, amb la petxina de l'apòstol pengim-penjam. Santiago s'ha convertit en un centre multicultural, en punt de trobada de diverses sensibilitats, atretes per la mística del camí, per l'excursionisme, i tot això envernissat d'un sentiment transcendental ben profund. Hi ha nord-americanes septuagenàries, amb els cabells curts i blancs, alemanys robustos amb poderoses sandàlies, italians garolers, escandinaus, francesos: un gavadal idiomàtic, tots ells amb la pell colrada per la reverberació de l'asfalt, i amb un somriure encastat de felicitat, de qui ha enllestit una promesa, o ha aconseguit un somni nibat. Per a un passavolant aquesta atmosfera és, si més no, curiosa, i aquell dia a l'aeroport de Santiago la reverberació era més alta del que és normal. Pels altaveus acabaven d'anunciar que el vol d'Iberia a Madrid tindria un retard de, almenys, una hora. Allò va provocar l'alarma entre els pelegrins, que tenien tots algun enllaç aeri previst: els uns per a anar a Alemanya, els altres per a Itàlia, uns altres per a França. En el taulell d'Iberia van anar tranquil·litzant els diferents viatgers: una dona desmenjada volava des de Madrid fins a Caracas, un altre, prim com un llagostí, a Frankfurt, un altre amb sa mare en cadira de rodes anava a Màlaga, un grupet d'amics volien agafar l'AVE de Sevilla. El motiu del retard no estava clar ("qüestions de manteniment de la pista", ço és, un possible boicot encobert del personal d'AENA), però segons van dir això afectava tots els vols de Madrid i no hi hauria cap inconvenient a l'hora d'arribar a temps a l'enllaç. Ja en l'avió, el comandant es va excusar, amb un to neutre, com qui està de tornada de tot, i va apresar els passatgers a dirigir-se immediatament a la porta d'embarcament. L'assistenta del comandant va llegir per l'altaveu les portes i els destins: més d'una dotzena. Quan, per fi, l'avió va aterrar, tots es llançaren a una cursa desesperada, la motxilla carregada i la petxina pegant tombs: després de dies caminant per senders meravellosos els quedava la prova final, on l'orientació i la rapidesa n'eren claus. Evidentment, i com no podia ser d'una altra manera, aquella cursa fou inútil: els vols ja havien eixit des de feia un quant temps. D'un en un, els pelegrins es van anar acostant a la finestra d'atenció al viatger d'Iberia, i d'un en un foren recol·locats en un hotel per a passar la nit, amb la promesa de buscar-los un vol l'endemà. En aquella cua de Barajas, a les deu de la nit, s'hi respirava una incomparable resignació cristiana. Quedava clar que la peregrinació havia acabat i que ara començava el viacrucis. Jo vaig tindre la sort de poder agafar un últim vol a València. I mentre em menjava el sandvitx que la companyia aèria m'havia ofert vaig veure que aquells pelegrins es dirigien capots cap un autobús que els deixaria en algun hotel dels voltants de l'aeroport de Madrid.